

Svensk dom om „Oxford” i Norge.

Sognepr. Lindgren: Mine gamle venner er som forvandlet.

Sognepresten preker imorgen til høimesse i Riiskirken.

Vår aldri hvilende Oxfordgruppe kan i disse dager glede sig over å ha iblandt sig en sympatisk innstillet geistlig fra Sverige, hvor bevegelsen vel er kjent, men ennå ikke har rukket å slå noget slag for sin eksistens. Efter en samtale å dømme som en av «Morgenbladet»s medarbeidere igår hadde med sogneprest Johannes Lindgren ved Engelbrektskyrkan i Stockholm, er det påfallende for en som kommer utenfra hvordan Oxfordgruppebevegelsen allerede har forvandlet de mennesker den har nådd her i landet.

— Jeg har været i Norge sikkert tyve ganger før, forteller den vakre, gråhårede mann i sportsdress som har sitt daglige virke som sogneprest ved en av Stockholms vakreste og skjønnest beliggende kirker, Engelbrektskyrkan. Helt fra mine studentdager i nitti-årene har jeg hatt norske venner. Nu finner jeg dem fullstendig forandret, friggjorte og med et fullkommen nytt syn på livets mål og mening. De er kort sagt livsforvandlet. Jeg må innrømme at de rikeste frukter jeg har sett av denne bevegelse har jeg møtt i Norge nu. Foreløbig er det menneskene den har forvandlet, men jeg er ikke i tvil om at man snart vil spore virkningen i forholdet samfundslagene imellem og i den sociale og politiske utvikling. Det er nu allikevel ikke de sociale og politiske systemer som omskaper menneskene, men menneskene som omskaper systemene. Det er det samme med en blomst, den dannes innenfra ifølge et livsprinsipp.

— Hvad mener De at Oxfordgruppebevegelsen tilfører menneskene av verdier?

— Den gir dem større glede i arbeidet og gjør dem åpnere og sandere mot hverandre. De optrer ikke med masker på eller i mange utgaver, om jeg kan uttrykke det

så, men slik som de virkelig er. Meget som nu skiller mellem mennesker og klasser, kommer til å vike tilside. Og Oxfordgruppebevegelsen kommer til å skape en ganske annen og mere dyptgående menneskelig og social ansvarsfølelse, fordi den som går inn for den vet at han ikke har rett til å leve for sig selv alene, men at han er til for andres skyld. Det er nettop slike mennesker en prest trenger i sin menighet. Det er ikke bare presten som skal føle ansvaret, han må ha hjelp av menigheten. Også for prestenes samarbeide og forhold innbyrdes vil Oxfordgruppebevegelsen være av stor betydning. Den vil fjerne motsetningsforhold og forene dem i samme ånd. Vi har i Sverige fulgt med i de opsplitende kamper mellem de forskjellige fraksjoner innen den norske kirke, og jeg tror vi kan være lykkelige at der ikke kom istand et lignende motsetningsforhold hos oss.

Hvad denne bevegelse vil er jo å komme til bunn i hver enkelts stilling til Gud. Under de politiske og sociale problemer ligger de moralske, og under de moralske de religiøse. Vi ser hvordan folk sysler nervøst og ivrig med de sociale og politiske problemer fordi de er redd for å ta standpunkt til det som

04-02-043

ligger underst: religionen. Men det er til det underste lag vi må nå frem, det er det problem vi må løse først. Og når det er skjedd ved Oxfordgruppebevegelsens hjelp, vil man kunne bryte ned mange murer og løfte det sociale og politiske liv op på et høiere plan. La mig ikke glemme misjonen, den er et viktig synspunkt. Kirken må være misjonerende, ikke bare innad, men også utad. Jeg tror at impulsen fra Oxfordgruppen vil gi ny styrke til misjonsvirksomheten utenfor landet, og jeg håber at mennene kommer mere inn i misjonsarbeidet enn tilfellet hittil har været. For det lar sig

foeds n angjel